

**Sodobna
slovenska
poezija**

Sergej Harlamov

Rentgenska slika
nekega zakona

Prolog

ritual
ki prekine vsakdanjost
je prozornejši od ritualov
vsakdanjosti

je možnost odpora
ravno v ritualiziranju

PREKINITEV

Prva slika

filtrirana nostalgija
zbledele fotografije

na njej tovarniški stroj
na vrhuncu
svoje produktivnosti

vklučen v isto omrežje
na isti fotografiji

gospodinjski aparat
na samem začetku
svoje obratovalne dobe

med njima polobla
prepustne membrane

v njej kot ksenomorf spol
še nezajezen s platnicami
matične knjige

zunaj fotografije
pogled arheologa

ki vidi
zgolj še odnose
med rečmi

kako se igrajo z anatomijo
in usodo ljudi

Druga slika

zaloputnejo se
pločevinaste čeljusti diane
tako je sklenjen ceremonial

v njih priprto krilo
kakor zastava
plapola čez makadam

Epilog

zavedno si ostala nevesta
slavnostno prenešana naokrog in čez prag

še v svojih predsmrtnih blodnjah ujeta
med stene doma in njihov ritual

Poet in polis
(Evakuacijski načrt črk)

*Moja možnost
je zunaj, tu; in
je slovnična.*

Karlo Hmeljak, *Tiran sreče, Krčrk*

dovolj mi je
zapovedi
izpovedovanja
ker sočustvujem s tabo
bralec¹
se ne bom skušal
niti vživeti vase
samo pretvarjal se bom
kot pikaro
iz dneva v dan
s strani do strani in naprej
segal k ustom
da bi izpljunila ali pljunila
neko geslo ali gesto
ki bi zmogla
preživeti in zgrabiti
robove predalov
in se z njimi izvleči
na edini način ki obstaja
od zunaj navzven

noben tragiški junak nisem
nobenega zbora ne nagovarjam
jaz pišem
in ko pišem
ne prisluhnem njegovemu svetu
z njim se soočam
vsaj na papirju
kjer je najbolj neosebno

¹ poslušalec

dobeseden
kot ukaz
izvršen a ne tudi izpolnjen
s kakršnim koli glasom

nobene zasebnosti nimam
zarobljen sem
do golega otoka živega telesa
ki ne more biti
nič več
od fosiliziranega odtisa nečesa
kar bi se me moralo tikati
a zmeraj znova odpisano
zgolj potegne
neslišno in neuslišano
črko črto

Pogubljen v lunaparku

na začetku
je bila reč
ki ni mogla iz reči
ali izreči
ne nebesede
ne obsedeti
na desnici kogar koli

postala je mlin na veter
gluhi telefon
razuzdani trojanski konj
ki prenaša

gospodarje
dovolj čuječne in poslušne
da si jim ni treba mazati čevljev
z drobovino tistih
ki so padli

zaradi nje
in za njo

izstradanec
zadavi izstradanca
za kos kruha je žival

kdor ju je sopostavil
in motiviral z drobtinami
je ustvaril pošast

vsi
smo prestrašeni pred njo
in nihče
se ne počuti več toliko nedolžnega
da bi si upal prvi zalučati kamen
zdaj ga nakupujemo
za strelski zid

ki bi zmogel odbiti
naboje vsakega kalibra

včasih
se kakšen odkruši
od bremena
ki ga nosi
pritlehni glas prepiha
ga raznese
po ulici
da pokosi
dobromisleče
in nič hudega sluteče
mimoidoče

nato ga
kos za kosom
skušajo spet sestaviti
v monolitni mozaik zidu
kot svarilo ali opravičilo
in se prepirajo
o kuri in jajcu

medtem
pa tekoči trak
še naprej nemoteno melje
vrtiljake želja
kot rusko ruleto
da zavaruje svet igral
z živim ščitom tistih
ki so ostali brez svojega obraza
pred vrati dvorane zrcal

se stavbe spreminjajo v muzeje
crkovanja
in arhive
črkovanja
črepinjskih sodb
o tem

kar ne prihaja iz reči
in se ne more izreči
z nobeno drugo prispodobo kot

*edina stvarnost
filmskega traku
je trenutek
ko počí*

Na/govor ali The Answering Machine

I.

namesto tebe bom stopil kamor si sam ne upaš
v svoje čevlje

II.

za vsakim glasom lorelaj
in ti ki ga posnemaš

v vsaki podobi tisoče sonc
in ti ki mečeš senco

III.

vsaka prevara je odkrita
če ne
ni prevara

IV.

doživel si posilstvo iniciacije
če mi verjameš ali ne
se je že ponovilo

Izbristritev

(Komentar k Hypomnemati)

obnavljal sem temelje pisanja
in snemal podobe
neke govorice

toda še praznim in utrganim listom
sta bili zmotno pripisani možnost
in moč izreka

mene
pa je ustroj stihov
kot zmeraj zgolj zapisal

odpovedovanju